

Hồi 43

Người Theo Người Tránh

Người thiếu phụ quét tia mắt dữ dần vào mặt đám thuộc hạ :
- Tại làm sao lại ngậm câm như thế ?

Người lùn mập áo đen lật đặt khom mình:

- Bẩm Đàn chủ, thuộc hạ không dám dấu, hình như hắc đã theo dõi bọn Hiên Viên Kỳ trước khi đến miếu Âm Hiên và hắc đã nghe câu chuyện giữa bọn Hiên Viên Kỳ và thuộc hạ.

Tên có râu mép vụt kêu lên:

- Có thể là hắc hay không?

Người thiếu phụ quắc mắt:

- Ai ? Hắc là ai ?

Tên có râu mép đáp:

- Thuộc hạ chỉ đoán như thế chớ thật thì không biết có đúng hay không đúng...

Người thiếu phụ hất mặt:

- Nói nghe.

Tên có râu mép do dự một giây rồi nói:

- Vừa rồi thuộc hạ đã có bẩm báo với Đàn chủ chuyện xảy ra tại rạp “Kể chuyện” của lão họ Nhạc ở Thiên Kiều, nhưng thuộc hạ chỉ báo cáo đó là hộ vệ của Hòa Khôn chớ chưa bẩm rõ danh tánh, cứ theo thuộc hạ biết từ trước thì một tên Đỗ Nghị, vốn cận vệ của lão Đào Bằng, còn một tên nữa theo Đỗ Nghị giới thiệu là Hiệu Úy “Phòng Vệ Quân” của Trung Đường Phủ, thuộc hạ muốn nói có thể là tên đó, vì lúc vào tửu điểm, hắc thấy có bốn người đứng lên là hắc kiểm cơ thoát để đi theo...

Hắc quay qua hỏi luôn tên lùn mập:

- Tổng quản, có phải bốn người của bọn Hiên Viên Kỳ có một người răng hô đóng bọn vàng trông thấy phát nôn không?

Viên Tổng Quản lùn gật lia:

- Đúng rồi, đúng là Hiên Viên Kỳ đó.

Tên có râu mép kêu lên:

- Như thế là đúng rồi, tên áo đen mà Tổng Quản nói đó chính là hắc.

Người thiếu phụ hỏi:

- Là tên Hiệu Úy Phòng Vệ của Hòa Khôn?

Tên có râu mép đáp:

- Bẩm Đàn chủ, chính hấn.

Người thiếu phụ gặng lại:

- Nhưng hấn là ai tên họ là gì ?

Tên có râu mép đáp:

- Bẩm Đàn chủ, chỉ nghe Đỗ Nghị gọi hấn là họ Phí.

Người thiếu phụ cau mặt lặp lại:

- Họ Phí ?

Tên có râu mép cúi mình:

- Bẩm vâng, họ Phí.

Người thiếu phụ hỏi:

- Gã họ Phí đó độ bao nhiêu tuổi, hình dáng ra sao ?

Tên có râu mép đáp:

- Bẩm Đàn chủ, hấn khoảng ba mươi tuổi, vóc người tầm thước, diện mạo khôi ngô...

Viên Tổng Quản lùn nói nhanh:

- Đúng rồi, chính hấn đó.

Tên có râu mép ngó người thiếu phụ:

- Nhắc đến hấn, thuộc hạ bỗng nhớ một việc, cứ theo lão Thất nói thì hai tên “Tuần Bỏ” tại Thiên Kiều khi nghe hấn họ Phí, là chỉ ngay bảo hấn là “Tướng Cướp Liêu Đông” vượt ngục, nhưng sau đó, khi nghe nói hấn là Hiệu Úy Trung Đường Phủ thì hai tên ấy hoảng hồn cắt mất...

Viên Tổng Quản lùn nói:

- Bẩm Đàn chủ, chắc chắn hấn là Phí Mộ Thư.

Sắc mặt của người thiếu phụ bỗng phốt qua một vẻ lạ lùng, nàng gật gù lẩm bẩm:

- Người mà bọn Hiên Viên Kỳ chạm mặt cũng chính là hấn... thảo nào, thảo nào... không lạ gì tại sao hấn lại nhúng tay, không lạ gì tại sao con a đầu đó lại trao báu vật lại cho hấn...

Nhìn thấy vẻ khác lạ của chủ nhân, viên Tổng Quản lùn mập hỏi:

- Bẩm Đàn chủ...

Người thiếu phụ khoát tay:

- Không vội, hãy gọi Thúy Quyên đến gặp ta.

Viên Tổng Quản lùn cung cung kính kính cúi đầu...

Người thiếu phụ lại khoát tay:

- Không có chuyện gì, các người hãy lui ra.

Viên Tổng Quản lùn, tên trung niên có râu mép, và gã đại hán mày rậm mọp mình lui ra khỏi cửa.

Người thiếu phụ ngồi lại một mình, vẻ mặt của nàng càng lạ lùng bí mật, sự biến đổi đó từ khi nghe nói đến Phí Độc Hành...

oOo

Bây giờ ngoài số Hộ Vệ có nhiệm vụ tuần phòng, không còn một ai thức nữa.

Nhưng đã là Hiệu Úy rồi, toán quân Hộ Vệ này chỉ có bốn viên Hiệu Úy là cao nhứt, nhưng không lẽ Hiệu Úy này lại đi tra hỏi Hiệu Úy kia ? Bằng vào lẽ đó, Phí Độc Hành vào phủ không một ai ngăn cản.

Hắn đi thẳng về phòng mình.

Lúc đi hãy còn sớm, hãy còn chưa đốt đèn, tự nhiên bây giờ về cũng tối om.

Trời không trăng sao, nhưng nếu ở bên ngoài vẫn có thể thấy lờ mờ, nhưng nếu có trăng, bước vào phòng lại càng thêm tối.

Phòng của Phí Độc Hành tối om, ngựa bàn tay không thấy. Hắn xô cửa bước vào.

Nhưng hắn đứng ngay lại.

Nhìn sâu vào bóng tối trong phòng, hắn hỏi:

- Chẳng hay chư vị nào ở bên trong ?

Có tiếng cười thật nhẹ và từ trong bóng tối có một giọng nói thật dịu dàng:

- Thính giác thật là敏锐, đúng là xứng đáng một quan Hiệu Úy của Phòng Vệ đội, hãy đốt đèn lên thì biết là ai.

Giọng nói của một người con gái.

Giọng nói thật quen.

Phí Độc Hành làm một bài toán thật nhanh và bước vào khép cửa đốt đèn.

Hắn hơi sững sốt.

Trước mặt hắn là một giai nhân.

Một tuyệt sắc giai nhân.

Người con gái mà hắn đã gặp tại hẻm “Móng Ngựa” ở Trương Gia Khẩu: Tố Quân, người kỹ nữ chỉ bằng lòng tiếp khách chớ không “đi khách”!

Giọng hắn hơi thảng thốt:

- Tố Quân cô nương !

Tố Quân không đứng lên, nàng chỉ vào chiếc ghế đối diện:

- Chúng ta coi như bạn cũ, không nên khách sáo làm gì.

Phí Độc Hành lạng khựng...

Thái độ của nàng khiến cho hắn có cảm tưởng như nàng là chủ gia, còn hắn là... tân khách.

Nhưng hắn vẫn ngồi.

Tố Quân cười chúm chím:

- Nghĩ xem, coi chuyện có thể như thế nào ?

Như đã đoán được đôi phần, Phí Độc Hành nhìn cô gái:

- Cô nương cũng là người trong Trung Đường Phủ ?

Tố Quân mỉm cười :

- Đã là bằng hữu, lại phục vụ chung một nha môn, nghĩ chắc Phí huynh không trách tôi sao đường đột ?

Phí Độc Hành cười :

- Mới bảo tôi đừng khách sáo, bây giờ chính cô nương lại bắt đầu khách sáo rồi đó...

Hắn nhìn cô gái và hỏi luôn:

- Cô nương đến Kinh Sư lúc bao giờ ?

Tố Quân đáp:

- Vừa đến lúc đỏ đèn. Tôi đến đây cốt để chào mừng Phí huynh, vì vốn vào đây không phải là chuyện dễ, vào mà được thăng ngay làm Hiệu Úy lại là chuyện vạn nan, có thể nói trước đây chưa từng có, mà sau này chắc không thể có, xin chúc mừng “quan” Hiệu Úy.

Tiếng “quan” nàng cố ý kéo hơi dài.

Phí Độc Hành đáp:

- Không dám, đáng lý tôi phải cảm tạ cô nương.

Tố Quân nhướng mắt nhìn hắn một cái thật mạnh:

- Tôi làm sao có năng lực đưa Phí huynh vào đây làm Hiệu Úy !

Tim của Phí Độc Hành đập mạnh một cách vô cố, hấn nhìn nàng :

- Nhưng ít nhất cô nương cũng đã có ngỏ lời giới thiệu trước tiên, chính đó là cô nương đã giúp tôi, vì thật sự, đừng nói đến Hiệu Úy, muốn vào làm một Phòng Vệ Viên tầm thường trong Trung Đường Phủ cũng không phải là chuyện dễ. Vì thế, tôi hết sức cảm tạ cô nương.

Tố Quân nghiêng mặt:

- Anh nghĩ như thế hay sao ?

Phí Độc Hành đáp:

- Người khác có nghĩ như thế hay không, nhưng kẻ thọ ơn thì nhất định phải hiểu như thế nào là phải.

Tố Quân lắc đầu :

- Tôi cũng không cố ý làm bộ làm tịch gì cả, nhưng nếu anh là người biết trọng ơn, là người uống nước nhớ người đào giếng thì anh tính đền đáp ra sao đây ?

Tim của Phí Độc Hành lại đập rộn lên, hấn nghĩ Tố Quân...

Nhưng hấn không muốn nghĩ xa hơn, hấn nói:

- Tôi nghĩ rằng sau này có ngày tôi sẽ có cơ hội đáp đền.

Tố Quân nói... lững lơ:

- Đã có ý muốn đáp ơn thì chuyện chi phải chờ đến ngày sau, ngay bây giờ cơ hội cũng đã có rồi.

Phí Độc Hành nghe tim nhảy không muốn kịp, hấn thấy sao hôm nay cứ phập phồng... vô cố, hấn hỏi:

- Chẳng hay cô nương muốn chỉ điều chi ?

Tố Quân nghiêm mặt:

- Anh cứ tắt đèn đi rồi sẽ biết.

Phí Độc Hành khựng lại ngang...

Hồi chưa rõ chuyện gì thì tim đập loạn, bây giờ biết rõ ý nàng hấn chỉ hơi khựng một giây rồi lại bình tĩnh một cách lạ thường, hấn nói:

- Cô nương thật là vui tánh...

Tố Quân nhìn sâu vào mắt hấn như muốn... hút hồn:

- Anh nhìn thẳng xem tôi có phải nói đùa không ? Nói thật tình, khi gặp anh ở tại Trương Gia Khẩu là tôi đã có cảm tình ngay, nhưng vì lúc đó tôi đang đóng vai một người kỹ nữ, tôi không muốn anh đánh giá mối tình của tôi qua vai trò ấy, bây giờ anh đã có ý nghĩ muốn đáp ơn, như vậy anh còn gì do dự ?

Phí Độc Hành mỉm cười :

- Tôi không phải do dự, tôi cũng không phải làm cao, nhưng tôi không muốn đáp ơn cô nương bằng cách đó.

Tố Quân nhướn mắt, đôi mắt thật sắc của nàng bây giờ pha thêm phần láu lỉnh:

- Sao ? Tôi không đẹp à ? Nhan sắc của tôi kém lắm à ?

Phí Độc Hành thản nhiên:

- Cô nương, đây không phải thuộc về vấn đề nhan sắc, nhưng tôi trộm nghĩ, con người phải cố giữ cho kỳ được tư cách tối thiểu của con người.

Tố Quân lại nhìn hắn thật sâu:

- Tôi vào Trung Đường Phủ đã khá lâu năm, tôi chưa thấy một người nào nói chuyện như anh...

Phí Độc Hành chận nói:

- Nhưng cuối cùng rồi cô nương cũng đã gặp một người.

Tố Quân lắc đầu :

- Anh quả là con người khó hiểu, đã vào cái cửa này rồi thì không nên như thế...

Phí Độc Hành lại chận:

- Tôi biết, con người ai cũng có lòng tham, nhưng tôi chỉ tham vinh hoa phú quý chứ chưa tham sắc.

Tố Quân nở nụ cười thật đẹp:

- Nếu có người không phải xấu ngồi vào lòng anh, tâm anh không loạn hay sao ?

Phí Độc Hành đáp không cần suy nghĩ:

- Tôi nghe nói đời trước có một người tên Liễu Hạ Huệ không bị nữ sắc làm hư, gái đẹp ngồi trong lòng mà tâm không bị mê hoặc, người đời gọi đó là thánh. Tôi không phải là thánh, tôi vẫn có lòng ham muốn, nhưng tôi khác hơn những người ham muốn khác là tôi biết cái nào nên làm và việc nào không nên, tôi biết chỗ phải dừng.

Tố Quân gặng lại:

- Hay là anh chê tôi không xứng ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tư sắc của cô nương đáng được tôn là tuyệt điểm giai nhân.

Tố Quân liếc hắn thật nhanh:

- Đa tạ lời khen của anh đáp ơn tôi như thế, nhưng nếu anh không bằng lòng thì thôi, chúng ta bàn sang chuyện khác...

Nàng ngưng một giây và vụt hỏi:

- Anh đi đâu mà về khuya như thế ?

Phí Độc Hành đáp:

- Tôi cùng mấy người bạn đi ăn cơm xong, vì mãi nói chuyện vui nên ngồi nán lại...

Tố Quân chặn ngang:

- Đỗ Nghị cho tôi biết, mới vào tiệc là anh bỏ theo mấy nhân vật giang hồ, vậy những người ấy là ai ?

Phí Độc Hành cau mặt:

- Đỗ Nghị nói với cô nương như thế à ?

Tố Quân nói:

- Nếu Đỗ Nghị không nói thì làm sao tôi biết ?

Đúng là một gã đàn ông bép xép.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc nói về Đỗ Nghị, Phí Độc Hành đáp xuôi:

- Không có gì, hỏi vì tôi nhìn lầm...

Hắn không có ý xấu, nhưng thấy chuyện không cần phải nói với nàng nên đáp qua loa cho xong chuyện.

Nhưng không ngờ Tố Quân lại chặn ngang:

- Nhìn lầm, nếu nhìn lầm thì làm sao lại tốn quá nhiều thì giờ như thế ?

Phí Độc Hành nhượng mất, nhưng hắn lại dụ ngay:

- Cô nương đang điều tra tôi đó à ?

Tố Quân điềm đạm mỉm cười :

- Không phải điều tra mà là anh có bốn phạm phải báo cáo với tôi, và tôi có đủ quyền hỏi về báo cáo đó.

Nàng lật ngửa bàn tay, Phí Độc Hành thấy một tấm lệnh bài.

Tấm lệnh bài hình dáng và lớn nhỏ giống y như tấm lệnh bài của hắn, chỉ có điều tấm lệnh bài “Hiệu Úy” của hắn bằng bạc, còn tấm lệnh bài này lại bằng vàng.

Nàng cười và hỏi tiếp:

- Anh biết vật này không?

Phí Độc Hành lắc đầu:

- Không biết.

Tố Quân nói:

- Đây là lệnh bài của Tổng Hiệu Úy của đội quân Phòng Vệ Trung Đường Phủ, nói cách khác, nó là vật chứng minh của vị Tổng Hiệu Úy ở đây.

Phí Độc Hành hỏi:

- Tổng Hiệu Úy ở đâu ?

Tố Quân đáp:

- Xa thì xa lắm, nhưng nếu gần thì trước mắt anh đây.

Phí Độc Hành nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Cô nương là Tổng Hiệu Úy?

Tố Quân vẫn thản nhiên nhưng giọng nói của nàng hình như có phần nghiêm:

- Cách vách có ba vị Hiệu Úy, nên không tin anh cứ gọi họ qua đây để hỏi.

Không thể nói chuyện không tin được, Phí Độc Hành ngẩn ngơ một phút, hấn thoáng vẻ trầm ngâm:

- Thật tôi không ngờ... thật quả không ngờ...

Tố Quân gần lại:

- Nhưng bây giờ thì anh đã biết ?

Phí Độc Hành không nói, hấn chỉ mỉm cười.

Tố Quân nhìn hấn:

- Chuyện nào trước thì thuộc về trước, hiện tại anh đã biết tôi là thượng cấp của anh, anh liệu thế nào ?

Cũng không một chút suy nghĩ, Phí Độc Hành vội đứng dậy vòng tay:

- Thuộc hạ ra mắt Tổng Hiệu Úy.

Tố Quân ngồi thẳng gật đầu:

- À, như thế là đúng, nhưng bằng vào chỗ quen biết trước, tôi đặc biệt phá lệ cho anh ngồi nói chuyện.

Phí Độc Hành lại vòng tay:

- Đa tạ Tổng Hiệu Úy.

Hấn im lặng ngồi trở lại.

Tố Quân nhìn thẳng vào mặt hấn:

- Hãy nhớ, tôi họ Bạch, tên Xuân Phương. Tố Quân chỉ là cái tên để dùng khi ra ngoài.

Phí Độc Hành vòng tay:

- Thuộc hạ xin ghi nhớ.

Bạch Xuân Phương hỏi:

- Đào sư gia đã nói rõ nhiệm vụ của anh cho anh biết hay chưa ?

Phí Độc Hành đáp:

- Đào sư gia chưa nói rõ, nhưng thuộc hạ có biết qua.

Bạch Xuân Phương gật đầu:

- Như vậy là tốt, trong giang hồ không giống ở nhà quan, tại Trung Đường Phủ lại không giống bất cứ nha môn nào khác, nhứt thiết đều có qui củ riêng biệt và qui củ thật nghiêm...

Đôi mắt nàng cứ xói vào mặt hắn và chậm rãi nói tiếp:

- Trong giang hồ, cho dầu xô nghiêng trời đất, chỉ cần có đủ khả năng là không ai dám làm gì, nhưng Trung Đường Phủ thì không thể, nó có nhiều ràng buộc, bất cứ người nào cũng phải phục tùng sự ước thúc đó như tôi vừa mới nói, vả lại người mới vào đà thụ chức Tổng Hiệu Úy lại càng không dễ dàng hơn nữa, nếu anh biết tận trung với Trung Đường Phủ thì nhứt định anh sẽ không bị thiệt thòi.

Phí Độc Hành thấp giọng:

- Đa tạ Tổng Hiệu Úy chỉ giáo, thuộc hạ xin ghi nhớ.

Bạch Xuân Phương nói:

- Ghi nhớ không chưa đủ, phải ghi chặt trong lòng.

Phí Độc Hành đáp:

- Vâng, thuộc hạ nguyện ghi chặt vào lòng.

Bạch Xuân Phương đổi giọng:

- Bây giờ, anh hãy đem chuyện về trễ báo cáo lại cho tôi biết.

Giọng nàng không gần, cũng không lớn, nhưng hơi hóm “ra lệnh” rất rõ ràng.

Phí Độc Hành đáp:

- Thuộc hạ cùng với chủ nhân, và mấy bằng hữu của Đỗ Nghị, nghe nói hình như đó là người của Hồ Tam Nương nào đó, đang ngồi ăn uống trong tửu điểm, bỗng thuộc hạ chạm mặt mấy cừu nhân trong giang hồ, thấy họ không để ý đến thuộc hạ mà lại bỏ đi ngay, nên thuộc hạ nghi ngờ họ có công việc quan trọng hơn, vì thế thuộc hạ theo dõi. Kết quả, biết họ liên kết với một tổ chức bí mật, mưu toan sát hại một cô gái để đoạt báu vật, thuộc hạ cứu người và hạ họ, đó là nguyên do thuộc hạ về trễ.

Hắn nói thật đầy đủ, gọn gàng, thái độ thật thành khẩn.

Bạch Xuân Phương lặng im nghe hắn kể, và khi hắn chấm dứt, nàng hỏi:

- Những cừu nhân của anh là ai ?

Phí Độc Hành đáp:

- Bốn người trong bọn “Phong Trần Bát Quái”.

Bạch Xuân Phương khẽ nhếch mày:

- A... nhưng bốn người nào ?

Phí Độc Hành đáp:

- “Mộc Ngẫu Ma” Hiên Viên Kỳ, “Yến Mạng Lang Trung” Từ Bá Trị, “Tu Thủ Lão Nông” Thân Bất Canh và “Bạch Tú Tài” Nhan Như Ngọc.

Bạch Xuân Phương gật gù:

- Có thể hạ một lượt bốn tên đó, chức vụ của anh có thể thăng nhanh.

Và nàng vụt hỏi:

- Còn người con gái kia ?

Phí Độc Hành đáp:

- Đã đi.

Bạch Xuân Phương hỏi:

- Đi đâu ?

Phí Độc Hành đáp:

- Thuộc hạ không biết, nàng không nói và thuộc hạ cũng không có hỏi.

Bạch Xuân Phương cau mặt:

- Họ muốn đoạt vật của cô gái, nếu không phải là vật quý thì cũng hiếm có.

Phí Độc Hành đáp:

- Nghe đâu đó là một mảnh Thủy Xương Thạch và một chiếc Ngọc Xoa.

Bạch Xuân Phương lắc đầu:

- Không thể, một mảnh đá vân, một cây trâm ngọc thì có đáng giá là bao mà đến phải giết người? Nhút định trong mình nàng ta hãy còn vật quý trọng khác.

Phí Độc Hành đáp:

- Có thể như thế nhưng thuộc hạ không được biết.

Bạch Xuân Phương liếc hắt và gặt lại:

- Quả thật anh không biết ?

Phí Độc Hành mỉm cười:

- Xem chừng Tổng Hiệu Úy không tin được thuộc hạ, nhưng thuộc hạ đâu có bao nhiêu cái đầu mà dám dối Tổng Hiệu Úy?

Bạch Xuân Phương cũng cười:

- Người khác chỉ có một cái đầu, riêng anh thì có bao nhiêu cái thì tôi cũng không dám biết...

Nàng đứng lên và nói tiếp:

- Đêm đã quá khuya rồi, trọn ngày nay chắc anh mệt lắm, vậy nên đi nghỉ.

Phí Độc Hành cũng đứng lên theo:

- Tổng Hiệu Úy không ngồi thêm chút nữa ?

Đó là một câu mời tuy có phần khách sáo nhưng cũng vừa thật tình.

Bạch Xuân Phương quay lại nói:

- Đó là câu khách sáo hay thật tình ? Có phải thật anh muốn tôi ngồi lại thêm nữa hay không?

Nàng hơi mỉm cười và nói tiếp ngay:

- Tôi cho anh biết, tôi vốn là kẻ luôn thật tình, nếu anh cần thì có thể đêm nay tôi sẽ không về sớm.

Phí Độc Hành cười :

- Nếu Tổng Hiệu Úy vui lòng ngồi lại thì, là kẻ dưới, thuộc hạ sẽ cực kỳ vinh hạnh.

Đưa ngón tay như búp măng non chỉ vào mặt Phí Độc Hành, Bạch Xuân Phương cười thật tươi:

- Được rồi, quan Hiệu Úy, thôi chớ, chẳng lẽ tôi lại là một người không biết gì cả hay sao ? Ngủ đi, nhớ nằm một cái mộng cho thật đẹp nghe.

Nàng quay mặt đi ra.

Phí Độc Hành đứng nhìn theo, hắn có cảm giác như phía sau ót nàng hãy còn có một nụ cười...

- o O o -